

Av Walti Bøhny

Det var ikke jeg som ble kvalm. Det var en kropp med kvalme som samtidig visste at den kalles Walti.

Men det var ikke jeg. Det var ikke jeg som hadde danset ekstatisk. Det var et menneske som hadde erfart hvordan livsenergien flyter i dansens ekstase, skriver Walti om klarsynet.

Ja, hva var det som skjedde?

Noe kobles av under ayahuascas virkning. Ikke bare kroppsfølelsen. Men hva da?

Det første jeg fant var jeg-funksjoner: Jeg lengter, jeg vil, jeg må, jeg er trøtt, jeg har smerter, osv. Men det finnes flere måter å miste jeg-et på og det er ikke alltid at det gjør meg klarsynt. Egodøden leder alltid til noen svar, gjennom egodøden nærmer vi oss visdommen. Men likevel er å gjennomgå egodøden ikke nok for å bli klarsynt. Så, hva skjer?

Så kom jeg på en omvei for å gå fram: "Alt som er sagt har noen sagt" (fra "Erkjennelsens Tre" av Maturana/Varela). Dvs hver setning er bare meningsfull i den omgivelsen som den er sagt i. F.eks. "ett og ett er to" gjelder bare i matematikken. I ekteskapet er det ett, to, tre, fire eller mer.

Likevel synes jeg at det finnes en sannhet som ikke trenger en referanse. En liksom absolutt sannhet. Visdommen kanskje. Du kan forandre synsvinkelen, målet, bedømmelsen osv. Likevel er det noe tidløst som ikke forandrer seg.

Om du har en database (som debattsonen er) på datamaskinen din har hver informasjonsbit en indeks. Og datamaskinens programmer benytter seg av indeksene for å finne fram til bitene.

Jeg synes ayahuasca skiller indeksene fra informasjonsbitene. Jeg vil forklare dette: I hverdagslivet er alt jeg vet knyttet til livshistorien min. Jeg har erfart dette her, jeg har lært det der, osv. Livshistorien er programmet som forvalter og ordner indeksene.

Mens ayahuascaseremonien var indeksene borte: Det var ikke jeg som ble kvalm. Det var en kropp med kvalme som samtidig visste at kroppen kalles Walti. Men det var ikke jeg. Det var ikke jeg som hadde danset ekstatisk. Det var et menneske som hadde erfart hvordan livsenergien flyter i dansens ekstase. Det var ikke jeg som ville se vakre fargete mønstre i sengen etterpå.

Det var bare et menneske som ville oppleve ayahuascas virkninger.

Likevel kunne "jeg" (jeg synes jeg sier bare "jeg" fordi jeg husker det som skjedde. Det var ikke jeg som opplevde alt, det blir bare til "jeg" ved å huske det) Altså: likevel kunne "jeg" se hva som skal til for at livsenergien flyter. Likevel kunne "jeg" gå på do slik at kroppens avfall kunne bli bort og kroppen ble rensset. Likevel ble "jeg" overrasket over å se fargete mønstre som var bare vakre og lyse slik at det var bare å se på og ingenting måtte gjøres.

Ved at jeg nå husker det som skjedde får jeg tilgang til nøytral informasjon. Informasjon som ikke er preget av mine opplevelser i livet før, ikke preget av verdiforestillinger, ikke preget av nød eller lengsel.

Jeg kan bygge på denne informasjonen. Kan se på mine gamle verdiforestillinger, vurdere dem og kanskje jeg forandrer dem. Jeg kan lage nye indekser i datamaskinen min.

Selve informasjonsbitene gir meg også grunnen til å bygge på når jeg jobber med andre. Jeg er ikke lenger nødt til å si "jeg vet at det er slik fordi jeg har opplevd det slik". Informasjonsbitene er bare sanne i seg selv.

Og det som tilhørte mitt liv kunne "jeg" se på som min livshistorie. Min versjon å leve på. "Jeg" var ikke lenger nødt til å koble min måte å leve på med sannheten. Og det gjorde "meg" klarsynt. "

Jeg" var fri. Fri fra livet mitt, fri til sannheten.

Nå er jeg tilbake. Forteller og skriver om hendelsen. Opplevelsen bli til historie, til min historie, jeg-et er tilbake, klarsynet borte. Jeg håper at indeksene er forandret slik at friheten min er større enn før.

Og nå om seilasen: "Jeg" seilte ikke på veien eller sporet livet mitt hadde lagt. Det var ikke det at "jeg" seilte til for- eller framtid.

Her er en visjon jeg hadde for to år siden: Barn kom opp fra jorden, så på solskinnet i øst, ble større, ble voksne, begynte å gå mot lyset og jo mer de gikk framover jo mer kom de bakover, ble mørkere og døde i vest. Det var på visjonens vei "jeg" forflyttet "meg". Informasjonsbitene var som et landskap "jeg" kunne forflytte meg på.

Og akkurat der “jeg” var kunne “jeg” se ned i vannet eller ned gjennom jorden som gjennom et forstørrelsesglass mens detaljene omkring forsvant i refleksene.

Walti Bøhny □ **11. september 2006** □ □